

Διαγωνισμός συγγραφής για παιδιά:

«Ο δικός μου Μεγάλος ... μικρός»

Με αφορμή τα βιβλία της σειράς «Οι Μεγάλοι... μικροί» της πολυβραβευμένης συγγραφέα Αγγελικής Δαρλάση των εκδόσεων ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ, οι μαθητές/τριες της Ε' τάξης πήραν μέρος στο διαγωνισμό συγγραφής με θέμα: «Ο δικός μου Μεγάλος... μικρός».

Αυτές είναι οι τρεις ιστορίες μας.

ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΡΟ ΑΓΟΡΙ (ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ)

Ονομάζομαι Αλέξανδρος. Είμαι γιος του Φίλιππου Β΄, βασιλιά της ξακουστής Μακεδονίας. Πριν από λίγο καιρό συνόδεψα τον πατέρα μου στο καθιερωμένο ανοιξιάτικο αλογοπάζαρο της Πέλλας. Εκεί ο Φιλόνικος ο Θεσσαλός, ένας γνωστός έμπορος αλόγων, μας παρουσίασε το καλύτερο άτι του. Αυτό πρόβαλε από τα δεξιά μας. Ήταν μαύρο, ατίθασο και άγριο. Ήταν ψηλότερο από τα δικά μας τα μακεδονικά. Τα μαύρα του μάτια μας κοιτούσαν εξερευνητικά και απειλητικά.

Ο πατέρας μου κι εγώ αποφασίσαμε να το αγοράσουμε αν και η τιμή του ήταν υπερβολική, τριάντα τάλαντα! Όταν πήγαμε πιο κοντά για να το γνωρίσουμε καλά, ο ιδιοκτήτης μάς είπε πως αν καταφέρουμε να το δαμάσουμε, θα το πάρουμε σε καλύτερη τιμή. Αν δεν τα καταφέρουμε, θα πληρώσουμε το αντίτιμο.

Ο Φίλιππος ανέθεσε στους καλύτερους ιππείς και πολεμιστές του στρατού του να το καβαλήσουν και να το ημερέψουν. Μάταια! Αυτό σήκωνε με πείσμα τα δυο μπροστινά του πόδια ψηλά, ανέμιζε με περηφάνια τη χαίτη του στον αέρα και πατούσε με πάταγο πάλι στο χώμα.

Ο μπαμπάς μου ήταν νευριασμένος και έτοιμος να το επιστρέψει στον ιδιοκτήτη του. Τότε εγώ αγανακτισμένος φώναξα: «Τι άλογο χάνουν, επειδή δεν έχουν την ικανότητα και το θάρρος να το δαμάσουν!»

Μόλις το ξεστόμισα αυτό, πετάχτηκα όρθιος αποφασισμένος να το τιθασεύσω και να το αποκτήσω. Από τις αντιδράσεις του αλόγου κατάλαβα ότι φοβόταν την ίδια του τη σκιά. Πήρα το κεφάλι του στα δυο μου χέρια και το έστρεψα προς τον ήλιο ώστε η σκιά του να πέφτει πίσω του. Έπιασα τα ηνία απαλά και άρχισα να το χαϊδεύω στη χαίτη και να του ψιθυρίζω στο αυτί λόγια γλυκά. Αυτό, λες και με εμπιστεύτηκε, ηρέμησε και με άφησε να το ιππεύσω. Τράβηξα ελαφρά τα χαλινάρια για να μην το πληγώσω και τρέξαμε σαν ένα σώμα μπροστά με ταχύτητα.

Στην συντροφιά του πατέρα μου επικρατούσε σιωπή και αγωνία. Ο μπαμπάς μου κατά βάθος πίστευε ότι θα τα καταφέρω. Ήξερε τον ριψοκίνδυνο χαρακτήρα και το πείσμα μου. Επιστρέφοντας καταϊδρωμένος πάνω στο άλογό μου, όλοι άρχισαν να με ζητωκραυγάζουν και να με χειροκροτούν. Ο μπαμπάς μου με δάκρυα στα μάτια στάθηκε μπροστά μου περήφανος και συγκινημένος μου είπε: «Ω, παι, ζήτησε σεαυτώ βασιλείαν ίσην. Μακεδονία γαρ σ' ου χωρεί», (Παιδί μου, αναζήτησε βασίλειο αντάξιο σου, γιατί η Μακεδονία δεν σε χωράει).

Με όπλα την επιμονή, την τόλμη και τον θαυμασμό μου γι' αυτό το μαύρο άλογο τα κατάφερα για άλλη μια φορά. Ομολογώ ότι στην αρχή βλέποντας τους άλλους αναβάτες παρά την εμπειρία τους να πέφτουν και να αποτυγχάνουν, ένιωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά. Αλλά εκείνα τα μαύρα διαπεραστικά μάτια του αλόγου, που με κοίταξαν με θάρρος κατά πρόσωπο, μ' έκαναν να μην το σκεφτώ ούτε για μία στιγμή.

Έπρεπε τώρα να του βρω ένα ξεχωριστό όνομα. Βλέποντας σταμπαρισμένο στα καπούλια του με πυρωμένο σίδηρο το κεφάλι ενός βοδιού, σκέφτηκα ότι το όνομα Βουκεφάλας του ταίριαζε απόλυτα.

Από εκείνη την ημέρα ο Βουκεφάλας και εγώ είμαστε αχώριστοι.

Την ιστορία έγραψαν οι:

Βασίλης Τζήμας, Γεωργία Μαμουζή, Έλενα Δαλαμάρα, Νικολέτα Σαμαρά,
Φρειδερίκη Παπαβασιλείου.

Η ΑΡΧΗ (Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΣΩΠΟΣ – ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ)

Νομίζετε ότι ήταν εύκολο για κάποιον στα χρόνια μου να γίνει συγγραφέας; Μα ΟΧΙ, φυσικά! Οι γονείς ονειρεύονται για τα παιδιά τους να γίνουν αρχιτέκτονες, δικηγόροι, γιατροί ... μα συγγραφείς; Δουλειά είναι αυτή ή χόμπι; Τις ίδιες αντιλήψεις είχαν και οι δικοί μου γονείς. Κατέστρωναν μεγαλεπήβολα σχέδια για τον κανακάρη τους.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Η συγγραφική μου καριέρα ξεκινάει από τότε που ήμουν τριών χρονών παιδάκι. Ξέρετε τι έκαναν οι γονείς μου όταν έκλαιγα; Τι λέτε; Με έπαιρναν αγκαλιά; Μου έδιναν φιλάκια; Με γλύκαιναν με σοκολάτες με γέμιση φράουλα; Μην παιδεύετε άλλο. Δεν θα το βρείτε!

Μου έδιναν ένα μολύβι Faber – μολύβι με παλιά ιστορία (να φανταστείτε ότι το πρώτο φτιάχτηκε το 1660 σε μια πόλη της Γερμανίας, τη Νυρεμβέργη) και έναν τηλεφωνικό κατάλογο της Αθήνας. Αν μπορούσα να τον σηκώσω; Όχι, βέβαια! Εγώ τότε ήμουν ένα λεπτοκαμωμένο αγόρι με ροζ μαγουλάκια και καστανά μαλλάκια. Αλλά με εντυπωσίαζε ο όγκος του, τα μικρά μικρά γραμματάκια που γέμιζαν ατέλειωτες σελίδες ονομάτων και οι μικροσκοπικοί του αριθμοί, που από τότε έμαθα να τους αναγνωρίζω. Περνούσα αμέτρητες ώρες καθημερινά ξεφυλλίζοντάς τον, βλέποντας τις διαφημίσεις και τις εικόνες του. Τις ώρες αυτές με κρατούσε συντροφιά ο ξύλινος κούκος, που στεκόταν ακοίμητος φρουρός στον τοίχο του σαλονιού. Κάθε μία ώρα άνοιγε του πορτάκι του και μου θύμιζε την παρουσία του με το γλυκό του «Κούκου».

Θυμάμαι που άλλες σελίδες του καταλόγου ήταν γκρίζες, όπως ο συννεφιασμένος ουρανός, άλλες κίτρινες σαν τον κρόκο του αυγού και άλλες γαλάζιες, σαν τον απέραντο ουρανό. Με τα μικρά μου χεράκια να κρατάνε άτσαλα το μολύβι έκανα πάνω του τα πρώτα μου σχέδια. Όταν τα έβλεπε κάποιος, έλεγε πως ήταν μουτζούρες. Όμως για μένα ήταν ένας φανταστικός κόσμος γεμάτος χαρά, παιχνίδια και περιπέτειες.

Αυτό που έμοιαζε με τετράγωνο για μένα ήταν τα σπίτια και τα κουτιά των χριστουγεννιάτικων δώρων μου, οι γραμμές οι κορμοί των γέρικων δέντρων, οι κύκλοι ο ζεστός ήλιος και οι άνθρωποι, τα ορθογώνια τα βαγόνια των τρένων σε μαγικές χώρες.

Το σύνολο όλων αυτών των γραμμών – μουτζούρων ήταν για μένα η αρχή της γραφής μου και της έμπνευσής μου. Οι μικρές και μεγάλες γραμμές ήταν η αφορμή να γράψω αργότερα «Το νησί των πυροτεχνημάτων», οι στραβοί κύκλοι οι πρωταγωνιστές «Της Φρουτοπίας» καθώς και ο αγαπημένος μου χιονάνθρωπος, οι κοφτές γραμμές έγιναν πινέζες και πινεζοπιχάλες στην «Πινεζοβροχή»...

Κάθε φορά που η μύτη του μολυβιού μου μίκραινει τόσο ώστε να μην μπορώ άλλο να γράψω, προσπαθούσα να παγιδέψω την ιστορία του παραμυθιού στο μυαλό μου, να μην πετάξει και μου φύγει. Ξανά έκλαιγα για να μου ξύσουν το μολύβι και να συνεχίσω τις ιστορίες στον κόσμο της φαντασίας μου.

Αυτούς τους τηλεφωνικούς καταλόγους τους κρατάω και σήμερα φυλαγμένους σε ένα παλιό μπασούλο από έλατο. Είναι ένας πολύτιμος θησαυρός που κρατάει ζωντανές τις αναμνήσεις των παιδικών μου χρόνων και με βοηθούν να νιώθω ακόμη και τώρα παιδί.

Την ιστορία έγραψαν οι:

Αλέξανδρος Μίγγας, Δημήτρης Χιονίδης, Κωνσταντίνα Χατζησταυράκη,
Μελένια Πείου, Μηνάς Κόττης.

ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΕΤΟΚΟΥΝΜΠΟ)

Ξημέρωσε μια ακόμη δύσκολη μέρα για μένα, τον Γιάννη Αντετοκούνμπο, και την οικογένειά μου. Το σπίτι είναι κρύο. Το ψυγείο άδειο και τα τρόφιμα από τα ντουλάπια όλο και λιγοστεύουν. 7:00 το πρωί. Φοράω τα ρούχα μου γρήγορα γρήγορα για να βγω έξω να πουλήσω CD και γυαλιά ηλίου. Καθημερινή βιοπάλη! Ο καιρός σήμερα δεν με βοηθάει ιδιαίτερα. Κάνει κρύο και χιονίζει.

Η μαμά με βοηθάει να κουβαλήσω τη μαύρη σακούλια σκουπιδιών με το πολύτιμο εμπόρευσμά μου, τα CD. Συνήθως πάω να τα πουλήσω στο πάρκο απέναντι από το σπίτι μου. Μένω στα Σεπόλια. Είναι μια συνοικία στο βορειοδυτικά του κέντρου της Αθήνας. Είναι καλό πέρασμα. Κάποιοι άνθρωποι με αποφεύγουν για το χρώμα μου. Τελικά η Ελλάδα είναι μια χώρα που μπορεί να κάνει πολύ δύσκολη την καθημερινότητα κάποιου με το δικό μου σκούρο χρώμα.

Η ζωή στον δρόμο κάθε μέρα ένας αγώνας. Μερικοί άνθρωποι με βοηθούν και με στηρίζουν. Μου μιλούν ευγενικά, μου χαμογελούν και με κάνουν να νιώσω όμορφα. Μου δίνουν περισσότερα χρήματα απ' ότι κοστίζει ένα CD. Με ρωτούν πώς με λένε, από πού είμαι. Τους απαντώ ότι γεννήθηκα στην Ελλάδα, είμαι Έλληνας με γονείς από τη Νιγηρία.

Σήμερα το μεροκάματο είναι μικρό, 25€. Η ώρα πήγε 8:00 μ.μ. Άρχισε να βραδιάζει. Εδώ το βράδυ η γειτονιά δεν είναι ασφαλής. Κυκλοφορούν διάφοροι περίεργοι τύποι. Οι γονείς μου μου είπαν να τους αποφεύγω για να μην βρούμε τον μπελά μας. Δεν θέλουμε μπλεξίματα με την αστυνομία. Οι γονείς μου ακόμα δεν κατάφεραν να αποκτήσουν την πολυπόθητη ελληνική ταυτότητα, που θα τους επιτρέψει να κυκλοφορούν ελεύθερα στους δρόμους της Αθήνας. Ακόμα είναι παράνομοι. Τρέμω μήπως κάποια στιγμή τους ανακαλύψουν ή τους «καρφώσουν» και αναγκαστούν να επιστρέψουν πίσω στη Νιγηρία. Εγώ και τα αδέρφια μου δεν έχουμε τέτοιο πρόβλημα. Γεννηθήκαμε στην Ελλάδα. Είμαστε Έλληνες πολίτες. Αλίμονο όμως αν μια μέρα απελάσουν τους γονείς μου και χωριστεί η οικογένειά μας.

Ας βάλω στην άκρη τις μαύρες σκέψεις μου. Ώρα να γυρίσω σπίτι.

Τα χρήματα τα δίνω στη μαμά. Αυτή συγκεντρώνει όλα τα μεροκάματα της οικογένειας για να τακτοποιεί τους λογαριασμούς: να πληρώνει το ρεύμα, το νερό, το πετρέλαιο, το νοίκι και με ό,τι περισσέψει να κάνει τα ψώνια στο Σούπερ Μάρκετ.

Το σπίτι μας, αν και μικρό με λίγες ανέσεις, είναι για εμένα και την οικογένειά μου το καταφύγιό μας, ο παράδεισός μας, το μέρος που δεν μπορεί να μας αγγίξει η κακία και η αδικία του κόσμου. Τα βράδια μαζευόμαστε γύρω από το τραπέζι της κουζίνας και συζητάμε τα προβλήματα και τις δυσκολίες μας. Η αγάπη μας είναι τόσο δυνατή, που ξεπερνάει κάθε εμπόδιο και αναποδιά. Στηρίζουμε και προστατεύουμε ο ένας τον άλλο. Αυτό μας οπλίζει με δύναμη, κουράγιο και αισιοδοξία να συνεχίσουμε τον αγώνα της επιβίωσης.

Όλες αυτές οι δυσκολίες με πεισμώνουν, με κάνουν πιο δυνατό, με κάνουν νικητή. Σηκώνω το κεφάλι ψηλά. Παλεύω, επιμένω, δεν τα παρατώ. Με αυτά τα εφόδια βγαίνω έξω να διεκδικήσω τη θέση που αξίζω στον κόσμο. Αυτό θα μου βγει σε καλό; Θα μου βγει σε κακό; Δεν το ξέρω ακόμα. Ξέρω ότι υπάρχει Θεός που θα δει τον σκληρό αγώνα της οικογένειάς μου και θα μας βοηθήσει.

Δεν απελπίζομαι. Συνεχίζω να παλεύω!

Την ιστορία έγραψαν οι:

Γιώργος Νοϊδης, Έλενα Αντιφάκου, Ελίνα Κριβάση, Κίμων Μήτκας,

Φανή Αγγέλτση.